

SINCRONIC

Practici colaborative în arta contemporană

Demers expozitiv performativ

Laborator: 7 – 21 august, SC Keramikon SRL,
Constanța

Expoziție: 1.1: 21 – 23 octombrie,
Cazinoul Constanța

Expoziție: 1.2: 25 – 27 octombrie,
Galeria de Artă „Forma”, **Deva**

Expoziție: 1.3: 8 – 10 noiembrie,
Go Art Projects, **București**

Artiști:

Gheorghe Fărcașiu, Lucian Țăran, Georgiana Cozma, Matei
Dumitrescu, Oana Florică, Liliana Marin, Elena Ilash,
Simona Antoniu, Iulian Vîrtopeanu, Filip Vasile, Iliya Yancov

Curator:

Igor Mocanu

Asociația UMA ED ROMÂNIA

București
2016



Practici colaborative în arta contemporană

Igor Mocanu

În mod tradițional, în cultura autohtonă, ceramiștii au încercat să lucreze împreună cu sculptorii de puține ori, și asta cu precădere în cadrul taberelor de creație de la Medgidia din anii '70-'80, raportul dintre aceștia fiind unul oarecum problematic. De altfel, a fi prea sculptural, prea obiectual și mai puțin decorativ a fost dintotdeauna un cap de acuzare adus ceramiștilor, după cum decorativismul sculpturii a fost pus mai mereu pe seama până nu demult numitelor „arte ale focului”. Astăzi, când ambele medii cooperează deja cu „noile” media, începând cu fotografia, sunetul și filmul, și terminând cu performance-ul conceptual, o reîntoarcere la raporturile lucrului colectiv anterior este cu atât mai provocatoare, cu cât împrumută ceva și din morfosintaxa reconstituirii sau a reenactment-ului.

Geneza experimentului SinCronic 2016 este traversată de mai mulți factori sau coincidențe, dacă vreți. Într-un fel, acesta a fost anunțat încă de anul trecut, când aceeași coordonatoare de proiect, Rodica Buzoianu, sprijinită de echipă și de Administrația Fondului Cultural Național, a făcut să se întâmple un „Maraton Raku” la Gura Vitioarei, ale cărei rezultate au fost itinerate și expuse după aceea la UNAgaleria din București. Anul acesta, experimentul pare să mai facă un pas în miezul artelor cu medii dificile de expresie, ceramicii adăugându-i-se acum și sculptura contemporană. Însă imboldul esențial pare să fi fost tocmai necesitatea dialogului și cooperării dintre cele două medii de lucru.

Proiectul își trage cumva seva din turnura în cadrul receptării determinată de dadaști la începutul secolului. Pentru aceștia, a contempla arta echivala dacă nu cu un rit funerar, atunci măcar cu o cultivare a pasivității căldute care nu mai servea la nimic. Pentru a o înțelege până la capătul asumării, arta nu mai trebuia privită, adulmecată și admirată, ci direct performată, pentru o înțelegere și o cunoaștere adecvate. După 1990, când lepădarea de un anumit „activism” social al artei, uzurpat până atunci de capriciile rigide și conservatoare ale naționalismului-ceaușist de stat, devenise argumentul ideologiei dominante a „tranziției” spre un nou capitalism tehnostiintific cu față „occidentală”, artiștii s-au reîntors cu voluptate către un anumit mod premodern de receptare a artei. Din această perspectivă, cred că nu s-a discutat încă îndeajuns despre receptarea-acțiune, receptarea-proces, receptarea-performance a artei contemporane. SinCronic s-a construit, de aceea, mai mult ca facilitator de

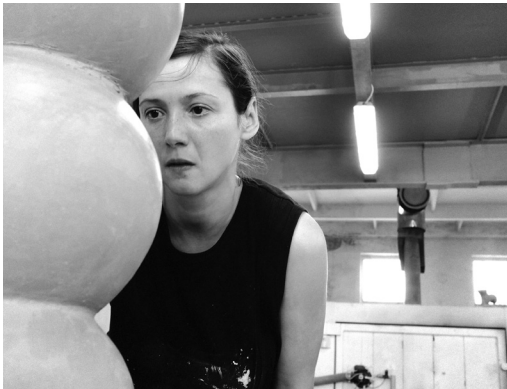
context în care cooperarea dintre artiști să ducă la un rezultat care să reactiveze acest tip de apropiere de arta contemporană.

În cazul de față, cred că avem de-a face cu un demers al cărui concept se confundă cu (pre)mizele. Echipa nu a pornit la drum cu o teză clară, deși aceasta există în mod subteran, cum am arătat mai devreme, ci mai degrabă din convingerea că nu totul este pierdut. Dintr-un alt punct de vedere, incertitudinea finalității a fost întotdeauna apanajul experimentului artistic. Experimentăm nu ca să obținem ceva anume, ci ca să vedem cum ne comportăm în raport cu celăalt atunci când scopul nostru comun este să obținem ceva anume. Artiștii experimentali expun întotdeauna procese, *works in progress*, perpetuând această cultură a curiozității. Proiectele experimentale adună mai mulți artiști pentru o multiplicare a acestui demers.

Teritorializarea geografică este mai degrabă una conotată cultural și istoric, decât contextual. Sigur, ea poate răspunde și anumitor urgențe contextuale de actualitate – și o va face, atât la Constanța, cât și la București, Deva și, discutăm de curând, poate Cluj-Napoca – în măsura în care ochiul critic asupra artei este deficitar în cultura locală contemporană, iar publicul artei contemporane este din ce în ce mai restrâns și mai elitist (iar aceasta e una din marile teme nerezolvate ale artei cu critica), pentru SinCronic însă au fost esențiale co-existența mai multor „entități”: în primul rând, patronajul domnului Gheorghe Fărcașiu, apoi – da, școala de ceramică și sculptură de la Medgidia, nu în ultimul rând – generoasele ateliere și cuptoare ale fabricii Keramikon, cât și sprijinul entuziast al doamnei decan al Facultății de Arte a Universității „Ovidius”, doamna Daniela Hanțiu.

Ca în orice experiment, fie acesta și unul artistic, produsul final, atunci când nu este nerelevant, rămâne pe tot parcursul realizării mai puțin cunoscut, mai puțin arătat sau văzut. Am văzut schițe modificându-se, evoluând, crescând, surpându-se și din nou regroupându-se de la o zi la alta. Cine știe unde ajungem până la final de proiect? Ce știm sigur este că expunerea finală nu poate fi una artefactuală, care etalează numai obiecte muzeificabile, ci una instalațională, fiindcă, așa cum ziceam mai devreme, procesualitatea, dimensiunea asta performativă a cooperării, dublată de o puternică latură documentară, este necesar să fie comunicată publicului, iar publicul, la rândul său, să comunice cu arta în mod direct, aproape haptic. Artistul se pune în scenă, performându-și propriul rol de artist-autor al lucrării din fața publicului, mediind astfel un al doilea strat al practicii colaborative, de data aceasta cu vizitatorul. Artistul ca autor și publicul în calitate de co-autor contribuie astfel la crearea unui nou spațiu de cercetare artistică și socială.





SinCronic 2016

ARTIŞTI VIZUALI

Unirea opușilor

2016

Magnet: 50 x 37 x 15 cm / 2 piese;
Inel 1: diametru 59 x 12 x 8 cm
(un modul: 27 x 59 x 8 cm / 2 piese);
Inel 2: 59 x 15 x 13 cm / 2 piese;
Inel 3: 34 x 13 x 14 / 2 piese
modelaj liber, oxizi metalici, angobă albă, pigment albastru,
ardere 1140°C
Courtesy of Asociația UMA ED ROMÂNIA / SinCronic 2016



Georgiana COZMA



Recreerea unei forme întregi, cu ajutorul modulelor ceramice și ai sunetului produs de bucăți metalice și de bucăți de ceramică, generează ritm și vibrație. Modulii se pot înșira repetitiv, se pot inversa din ritmul inițial ori se pot opune ca poziție, se resping sau se atrag precum un magnet. Instalația este formată din 6 jumătăți de cerc și 2 jumătăți de elipsă, iar „magnetul”, obiectul cel mai ușor de recunoscut întrucât amintește de atracție sau de respingere, negativ / pozitiv etc., nu este altceva decât o jumătate de elipsă. Acesta va fi primul pus într-o poziție de simetrie față de jumătatea sa, reconstruindu-se astfel elipsa cea care atenționează atracția. Modulii specifici cercului – arcuri de cerc cu dimensiuni diferite – pot fi dispuși individual sau în relație, construindu-se un cilindru întreg (prin suprapunere), cilindru întrerupt în care poate intra o persoană (semicercuri lipite sau depărtate) sau piese individuale, dispuse în cerc sau în balans, a unor piese, astfel încât să producă sunet când sunt atinse. Instalația poate fi modificată în funcție de spațiu și de relația cu partenerul din instalația de bază. Vizitatorul este un alt partener care ar putea intra într-o anumită sincronicitate cu ritmul sunetului ascultat în căști sau făcut de el prin intermediul micilor obiecte de ceramică (cu „dopuri” ceramice ce vor fi dispuse peste orificiile semicercurilor sau bețe ceramice lovite) de piesele de bază. Sunetul înregistrat este obținut prin frecarea a doua obiecte metalice, iar prin lovirea pieselor de ceramică, sunetul devine „rotund”.

COZMA, Georgiana (n. 1967) este artistă ceramistă și, ocazional, curatoare la Galeria Galateea Contemporary Art. În prezent, este Președinta Filialei de Arte Decorative din București a U.A.P. din România și membră a grupului de inițiativă Galeria Galateea Contemporary Art. Trăiește și activează în București.

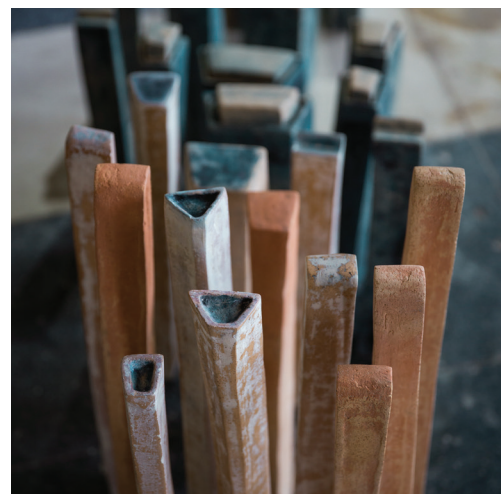
Gest mecanic

2016

150 x 200 x 50 cm

gresie, modelaj liber, angobe și oxizi, ardere 1140°C

Courtesy of Asociația UMA ED ROMÂNIA / SinCronic 2016



Oana FLORICĂ



Semnificația temei sincronicității m-a dus la o disociere a semnificației lucrării. Pe de o parte, sincronicitatea cu timpul prezent – prin care un gest banal, mecanic, unul care în mod obișnuit nu necesită concentrarea deosebită a atenției, devine o punte de legătură între planul inconștient și realitatea trăită. Rezultatul ar putea fi un proces de asociere a unor date care pot constitui un pattern. Ideea că fenomenul sincronicității este unul real exclude posibilitatea intenției sau proiecției, fenomenul fiind acauzal, deci perceptibil doar în momentul în care se petrece, el nu poate fi anticipat sau urmărit, ci doar constatat prin adaptarea percepției la neobișnuit sau prin redenumirea unor situații în funcție de coincidența unor elemente aparent întâmplătoare. Cheia supradimensionată și butucul de cheie, care se apropie de organic prin forma urechii, reprezintă gestul banal, repetitiv, de multe ori inconștient. Elementul orizontal – butucul de cheie, se continuă prin module verticale, care se îngustează și cresc progresiv în înălțime. În punctul cel mai înalt, ele sugerează, prin alăturare, forma unei șenile de tanc. Aceste module descresc până la sol, iar acest pattern se continuă în plan orizontal, pe o suprafață de 40-50 cm. Aceste elemente pot avea mai multe citiri – se pot confunda cu piesele de Lego, personaje imobile, participante prin inerție la un traseu impus, urma unui tanc. Semnificația lucrării se situează între nevoia de a descoperi și gestul inconștient, repetitiv, care poate distruge.

FLORICĂ, Oana (n. 1982) este artistă ceramistă. În prezent, este autoare de concept art și membră a Asociației UMA ED România. Trăiește și activează în București.

DubleSelfie

150 h x 200 x 200 cm (baza)

DoubleSelfie #2

50 x 50 x 50 cm

2016

metal, tije fosforescente, ceramică, ardere 1140°C
Courtesy of Asociația UMA ED ROMÂNIA / SinCronic 2016



Elena ILASH / Liliana MARIN



„Experimentând în extremis, utilizez materii și materiale care, fiind recontextualizate, răspund anumitor căutări în idee. Traversez o etapă în care organicul și structurile derivate fac subiectul preocupărilor și studiului personal. Contribuția mea are ca repere obiecte dar și organe – un proces, un fenomen, o eviscerare cosmetizată de un estetism al formei frumoase. E vorba de Mână, Degete, Ureche, Inimă, Creier, Gură, detalii anatomice care fac trimitere către căutarea identității unui corp ideal. Dispunerea lor în spațiu este concepută pe un Corp-Suport-Surogat, indus prin desenul spațial, creat de o rețea geometrică de tije metalice. Obiectele reprezintă modulele care compun, care punctează nevralgic aleatoriu Corpul în spațiu. E un exercițiu de scoatere din ascundere, în care elemente aparținând unui interior devin obiecte și populează spațiul exterior, se detașează în devenirea lor. Însăși culoarea formei definite are un rol determinant, de conturare a descrierii detaliului de pe formă. Contrastul și prezența culorii fluorescente vor potența obiectul, oferindu-i o propulsie vizuală în spațiu, disociindu-se, într-un fel de el, elansându-se.” (Elena Ilash)

„Îți propun un exercițiu de restaurare, separă și așează împreună, vizual și mintal, prezența și absența. Fragmentele sunt informațiile de ordin diferit, care creează un câmp deschis de forme spațiale, generând un tot – ființa umană. Coordonatele ei exterioare și interioare – ochi, abdomen, acromion, mână etc. sunt informații ce sunt angrenate sincronizate într-un stop-cadru dilatat subiectiv, într-un joc al propriei mele prelungiri de sine – univers închis într-un prototip – omul – ceea ce știm despre el.” (Liliana Marin)

ILASH, Elena (n. 1977) este artistă vizuală. În prezent, este doctorandă la Universitatea de Artă și Design din Cluj-Napoca și scenografă la Teatrul de Păpuși „Puck” din Cluj. Trăiește și activează în Cluj-Napoca.

MARIN, Liliana (n. 1981) este artistă vizuală, specializată în artă ceramică. În prezent, este profesoară la catedra de ceramică a Liceului de Artă „Carmen Sylva” din Ploiești. Trăiește și activează în Ploiești și Galați

Opened-box

2016

65 x 98 x 62 cm
gresie, modelaj liber, angobe și oxizi, ardere 1140°C
Courtesy of Asociația UMA ED ROMÂNIA / SinCronic 2016



Matei DUMITRESCU



Aceasta este o ultimă ipostază dintr-un ciclu de lucrări numite „cutie” („box”), în care îmi urmăresc propria evoluție, asemeni lucrărilor - autoportret. Cutia, un obiect gol pe dinăuntru, folosit pentru depozitarea, protejarea sau ascunderea a ceea ce prețuim într-un spațiu închis, ermetic. Am alăturat acestui obiect elemente volumetrice, care dau ansamblului forma anatomică a cutiei toracice, casa inimii. Centrul compozițional este forma golului rezultat din alăturarea acestor elemente, miezul nevăzut, sufletul.

DUMITRESCU, Matei (n. 1980) este sculptor și artist vizual, membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România. În prezent, activează în cadrul Universității de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” din București, cadru didactic la catedra Studiul Formei. Trăiește și activează în București.

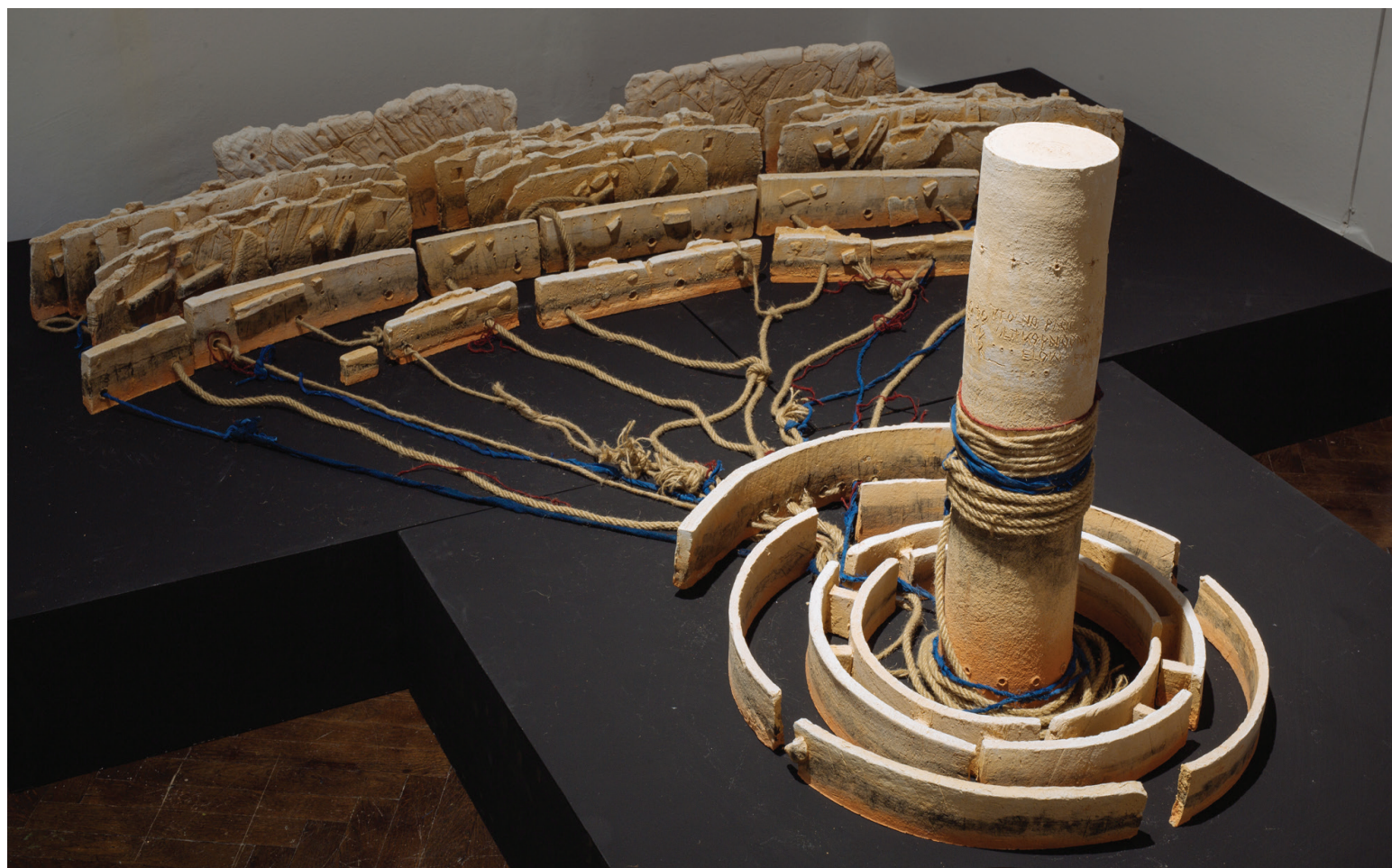
Spiritul timpului

2016

250 x 190 x 60 cm

modelaj liber, gresie, oglindă, sfoară, oxizi, pigmenți, ardere 1140°C

Courtesy of Asociația UMA ED ROMÂNIA / SinCronic 2016



Iliya Yancov



Lucrarea prezentată în instalație se numește Spiritul timpului. Realizarea acestei lucrări ține un act artistic ce unește fața plastică și spiritul lucrării, dă posibilitatea de materializare a acestui ritual creativ, prin coduri și semne care sunt adunate în diferitele straturi culturale, trimise în timp generațiilor următoare, printr-un chip de grafică și plastică, un material plastic precum lutul, un purtător al gândului omenesc și al memoriei.

YANKOV, Ilia (n. 1947) este artist vizual, specializat în arta sticlei. Până în prezent, a fost profesor la Universitatea Tehnică din Varna, catedra de design industrial, predând design interior, designul formelor silicate și artă monumentală. Trăiește și activează în Varna și Constanța.

Construcție

2016

152 x 56 cm

Gresie, ardere 1140°C

Courtesy of Asociația UMA ED ROMÂNIA /
SinCronic 2016



Gheorghe FĂRCAȘIU



Am ajuns după facultate undeva într-un loc prielnic literaturii, picturii, dar nu ceramicii, nu exista nimic în Dobrogea să aibă vreo legătură cu ceramica, nu tehnologie, nu materiale, nimic... O vreme am pictat, era prima și marea mea pasiune, apoi mi-am confecționat ceva utilaje, cuptor, moară și, rudimentar, o argilă, o gresie. A urmat căutarea materiilor prime prin Dobrogea, ajungând și în bătrânii munți ai Măcinului, unde am găsit aproape toate materiile prime necesare: caolin, feldspat, cuarț și altele, în diverse dimensiuni și alcătuiți geologice (de la particule microscopice, la roci frumos și spectaculos alcătuite). Apoi, muncă de laborator și ceva meditații personale despre alcătuirea lumii, atât de variată, dar care, în realitate, pornea de la puține minerale, combinațiile făcând, de fapt, varietatea. În final, cu pastele ceramice confecționate, am încercat, încerc și astăzi, să le redau starea solidă cu ajutorul focului și vizual cât mai aproape de locul de unde le-am luat. De aici și titlurile lucrărilor, „geologie”, „construcție”, „întrupări” etc. În fond, o aventură: jocul cu focul, apa și pământul, iar asta de vreo 40 de ani.

FĂRCAȘIU, Gheorghe (n. 1948) este artist vizual, specializat în artă ceramică. Trăiește și activează în Constanța.

Îmbrățișare

2016

85 x 50 x 30 cm
gresie, modelaj liber, oxid de mangan, ardere
1140°C
Courtesy of Asociația UMA ED ROMÂNIA /
SinCronic 2016



Filip VASILE



„Îmbrățișare” este imortalizarea metaforică a unui început. Cele două corpuri, bărbat-femeie, se cos reciproc într-un cocon izolat de exterior, brațele lor capturante devin coastele unui singur torace. Între ele se nasc însuflețirea, amestecul, taina. Sensitivitatea începutului găsește oamenii vibrând prin canale emoționale, printr-un magnetism puternic și neelucidat, o căutare dinaintea gândului ori a prezentului pământean. Cred că această deschidere rezonantă poate naște clipe atemporale. Ele dau un sens infinit experienței de muritor, fie că sunt lege a cuibăritului ori disfuncție rațională, fie că sunt grație divină ori privilegiu magic. Însă, ca să fiu sincer până la capăt, trebuie să recunosc, simplu, cum că această lucrare s-a născut dintr-o amintire a mea.

VASILE CĂLIN, Filip (n. 1971) este artist plastic, specializat în sculptură. Este membru al U.A.P. Romania. Trăiește și activează în Constanța

**Bye, Bye heaven. See you later! /
Atenție pericol de moarte!**

2016

118 x 150 x 100 cm
gresie, formare la roată, angobe, oxizi, glazuri,
ardere 1140°C
Courtesy of Asociația UMA ED ROMÂNIA /
SinCronic 2016



Iulian VÎRTOPEANU



Lucrarea este o metaforă care vrea să surprindă clipa, momentul producerii cauzei căderii celor doi (Adam și Eva) din Rai pe Pământ sau a nașterii conștiinței unei existențe limitate, dar cu libertatea de a alege, de a raționa. Vizitatorii intră astfel în expoziție ca într-un colț de rai, pătrunzând într-un spațiu atemporal interactiv vizual, sonor, tactil. Ei sunt Adamii și Evele timpului nostru, mănâncă un măr, devin conștienți, contemplă spațiul, aleg lucrarea și artistul care le place și pleacă... astfel căzând pe pământ.

VÎRTOPEANU, Iulian (n. 1966) este artist vizual, membru al UAP-AIAP. În prezent, lucrează ca freelancer în proiecte vizuale și de obiect. Trăiește și activează în București.

Simbologie onirică

2016

120 x 30 x 30 cm / 2 piese + 70 cm
distanță între ele
gresie, porțelan, glazuri, angobe, oxizi,
ardere 1140°C
Courtesy of Asociația UMA ED ROMÂNIA /
SinCronic 2016



Simona ANTONIU



Reprezentarea simbolică a Arborelui Sefirotic se datorează sincronității apărută în viața personală, prin intermediul întrebărilor și răspunsurilor, a dorinței de cunoaștere și a revelației. În aceeași manieră în care Dante invoca lumile inferioare / infernale, lucrarea actuală actualizează harta lumilor superioare / spirituale. Lucrarea este realizată din două coloane albe, reprezentând un singur ax, o singură coloană imaginară, formată din 13 sfere / lumi. Fluturi colorați se află în ascensiune pe această coloană. Arborele are un început și un sfârșit, lumea terană fiind reprezentată de prima sferă din coloana cu 7 lumi, iar următoarele 12 sfere reprezentând lumile superioare. Lumi în care omul teran spiritualizat pășește numai dacă a avut o viață de trudă pentru câștigarea valorilor sufletești. Începutul și sfârșitul arborelui sunt reprezentate prin 2 cercuri negre, ele putând fi interpretate ca o gaură neagră care înghite întreaga creație. Momentul de retragere al Universului purtând denumirea de „Noapte Cosmică”.

În cadrul proiectului SinCronic 2016, am intrat în sincronicitate conceptuală cu ceramistul Iulian Vîrtopeanu. Acesta, abordând tema arborelui de dinainte de cădere, iar eu, a arborelui ascensiunii, am creat împreună un poem.

ANTONIU, Simona (n. 1980) este artistă vizuală și curatoare independentă. În prezent, este manager cultural al Asociației Many Colors. Trăiește și activează în București.

Pescari

2016

Două piese: 50 x 25 x 26 cm
A treia piesă: 38 x 25 x 26 cm

Regina pescarilor

2016

h 65 x 32 x 32 cm



Undițar

2016

h 100 x 140 x 45 cm, dimensiunile pot fi variabile, în funcție de poziționarea „bețelor”

gresie, presare în forme și reconstrucție în modelaj liber,
pigmenți, oxizi, glazuri, ardere 1140°C
Courtesy of Asociația UMA ED ROMÂNIA / SinCronic 2016



Lucian ȚĂRAN



Tema „Pescarilor” mobilizează ironia postmodernă, pe care o consider, totuși, depășită. Este o tatonare a aproprierii și a comunicării pentru care nu am forțat limitele sau nu am ridicat ziduri și construit, din introspecția condiției umane, într-un anumit context, un exercițiu de maximă vulnerabilitate. Am marcat, astfel, deschiderea către ceilalți și am încercat să înlocuiesc lipsa unei strategii în comunicare cu vaga intuiție a unui program comun. Așadar, aștept nerăbdător intervențiile media! Am renunțat să mai descriu propria temă pentru a evita politizarea, dar cred cu tărie în angajarea creatorilor. Recunosc relaxarea de început în scrierea acestor rânduri, însă după anumite discuții avute de curând, doresc să mai introduc anumite aspecte: – consider că arta netezaurizabilă sau arta care nu este și pentru muzeu, nu este artă; – consider Colaborarea o temă în sine, care presupune respect reciproc; – doresc să atrag atenția că acțiunile proprii, fie că ne place sau nu, slujesc anumitor cauze.

ȚĂRAN, Lucian (n. 1959) este sculptor care, din 1996, alege să lucreze și să dezvolte tehnici în arta ceramicii sculpturale. Trăiește și lucrează în București.



ANDREI STOIAN



RADU TANCĂU



MARIAN-MINA MIHAI



GORAN MIHAILOV

SinCronic 2016

ARTIȘTI MULTIMEDIA



SinCronic 2016

Laborator experimental intensiv de artă colaborativă

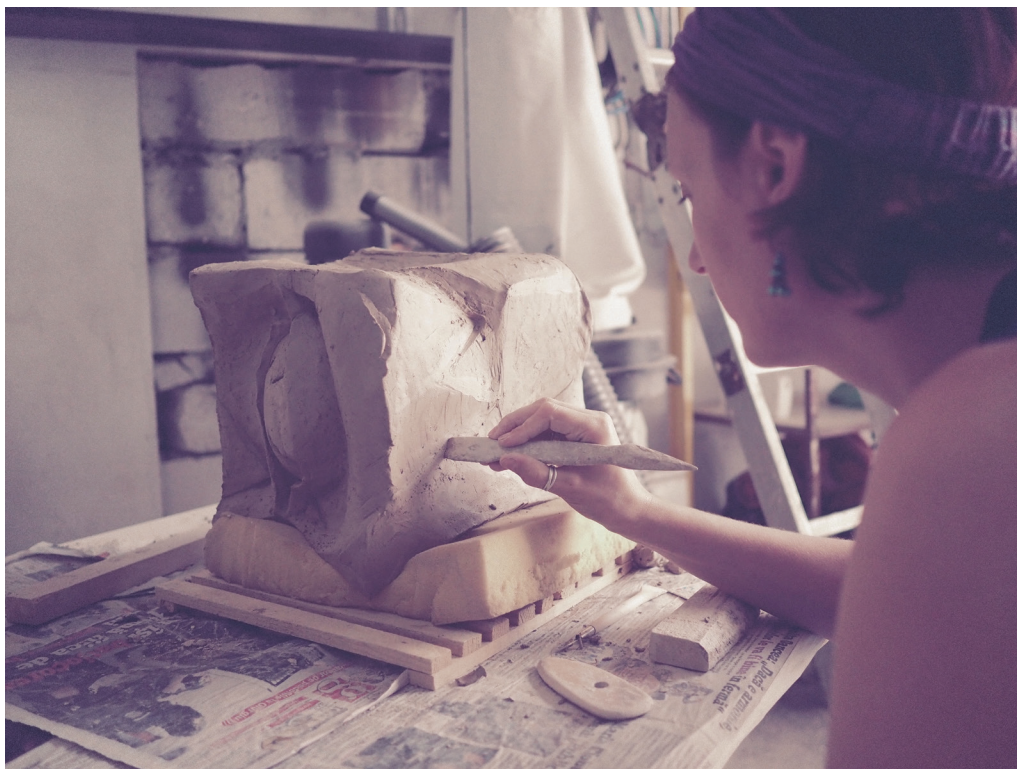
7 - 21 august 2016

Locație: Fabrica Keramikon Constanța











SinCronic 2016

Practici colaborative în arta contemporană

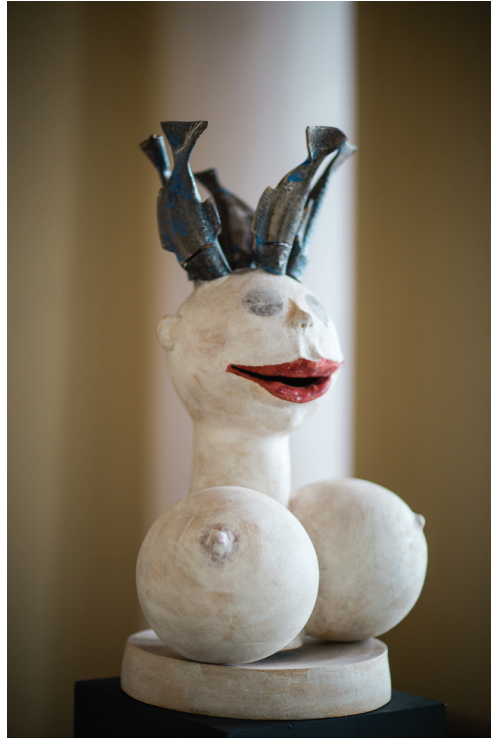
Demers expozitiv performativ 21-23 octombrie 2016

Vernisaj: 21 OCTOMBRIE, ORA 18.00

Locație: Cazinoul **Constanța**













SinCronic 2016

Practici colaborative în arta contemporană

Demers expozitiv performativ 25-27 octombrie 2016

Vernisaj: 25 octombrie, ora 17.00

Locație: Galeria de Artă „Forma” / **Deva**

Foto: Andreea Poenar







SinCronic 2016

Practici colaborative în arta contemporană

Demers expozitiv performativ 08-10 noiembrie 2016

VERNISAJ II: 08 noiembrie, ora 19.00

Locație: Go Art Projects, Str. Semicercului 10, București

Foto: Marian Adochiței, Mircea Tancău









